

pels individus i les empreses). Ara bé, hem de tenir clar que proposem una despesa addicional que caldrà pagar, ja sigui augmentant algun tipus d'impost, ja sigui reduint alguna partida de les despeses. De fet, en una situació de recuperació econòmica com la present és bastant lògic de

pensar que podríem pagar acceptant que la despesa pública sigui un 0,7% menor.

No cal cap esforç gaire gran d'imaginació per a triar quines partides de la despesa pública es podrien reduir. No és casual que els fermes defensors del 0,7% siguin joves que van contra el servei mili-

tar. Si, efectivament, som una població educada que participa democràticament en les decisions que pren un govern honest, ens anirem assemblant als suecs que donen el 2,4% del seu PIB; és clar que la seva renda per càpita gairebé dobla la nostra!

Muriel Casals

Contraatac a la RAE

Bernat Joan i Marí repassa els sis punts de l'escrit de l'Institut d'Estudis Catalans que replica la carta de la Real Academia sobre l'ús de l'espanyol.

Pocs dies després d'haver-se fet pública la carta de la Real Academia Espanola de la Lengua sobre la situació de l'espanyol, l'Institut d'Estudis Catalans l'ha respost en un text de sis punts.

En el primer, el IEC segueix la tàctica dialèctica de mostrar les contradiccions de l'adversari: afirma que el text de la RAE contradiu els mateixos estatus de l'esmentada institució. Res a dir. Mostrar les contradiccions internes de la RAE obre el camí per deixar aquesta "institució arnada" (definició ben encertada, de Quim Monzó) en evidència.

El segon punt ha estat el més comentat pels mitjans de comunicació. Allí el IEC acusa l'Academia Espanola (Real, per descomptat) d'atemptar contra la convivència dins la nostra societat, "tant a Catalunya com al País Valencià i a les Illes Balears". Particularment, no crec que a les Illes i al País Valencià tenguï una gran influència, aquesta carta tan poc "acadèmica", perquè, en aquesta part de la nostra nació, no es donen habitualment els símptomes normalitzadors que es critiquen fent referència al Principat. Aquí hi ha dues qüestions: per un cantó, ja els sembla bé, als *acadèmics*, la glotofàgia que sofrim a les Illes Balears i Pitiüses i, sobretot, al País Valencià. Per l'altre, donen ales a la política de desestabilització i crispació que les hordes d'en Vidal-Quadras practiquen al Principat.

Quan el cardenal Richelieu va inaugurar aquest *tinglado* de les acadèmies, ja es podia preveure que aquestes institucions tendrien actituds de bel·ligerància políti-

Emili Giralt, president del IEC. L'Institut contradiu la RAE.

ca. No n'hi ha prou amb "limpiar", "fjar" i "dar esplendor". Per això serveix qualsevol detergent. Per tant, podem suposar que les consideracions del tercer punt de la resposta del IEC deixaran els membres de la RAE ben freds. Segons ells, la Constitució espanyola dóna una preponderància a l'espanyol que cal respectar. Que a Catalunya es lluiti contra això tampoc no té res d'especial: en realitat, en aquest assumpte tothom hi fa la feina que li pertoca.

En el quart apartat, la declaració del IEC fa observar que, malgrat l'alarma de la RAE, encara no existeix ni tan sols un anivellament entre el català i l'espanyol. Aquest desnivell s'accentua a les Illes i al País Valencià, cosa que hauria valgut la pena de remarcar.

Al cinquè punt hi llegim que la distinció entre "llengua vernacla" i "llengua comuna" no és pertinent. "Tan llengua vernacla és el castellà al seu territori com llengua

comuna cada una de les altres llengües de l'estat al territori corresponent". Fins aquí, la teoria. A la pràctica, l'espanyol fa la funció de llengua comuna (fins i tot, de vegades, d'estàndard en la comunicació interdialectal entre catalano-parlants) i el català, el basc i el galleg constitueixen particularitats "vernacles" (concepte que s'utilitza en oposició al de "llengua nacional"). Perquè s'estableixi un altre tipus de situació sociolingüística cal una "revolució sociolingüística" (usant un rètol aracilià) per arribar a aconseguir la sobirania sociolingüística catalana (porció indiscutible de la

sobirania *tout court*).

El sisè punt hi afegeix una mica de literatura. S'hi diu allò que és obvi: a Espanya no existeix una cultura de la pluralitat. Tot plegat ens fa pensar que la tasca del IEC d'infondre un toc civilitzador al niu d'arnes de la RAE és ingent i que difícilment pot arribar a bon port. I aquest raonament ens condueix a un altre: fa uns mesos, a França, van estar a punt d'aprovar una llei de defensa (llegiu d'imposició generalitzada) del francès; als acadèmics espanyols els agradaria això mateix per als territoris del seu estat, que volen mantenir a tota costa. Per a nosaltres, perduts entre França i Espanya (amb Andorra com una mena de far al mig), només hi ha un possibilisme practicable: deixar de ser una comunitat lingüística subsidiària. Aleshores s'acabaran els brams d'ase de la RAE i el català no trobarà obstacle per entrar al programa Lingua.

Bernat Joan i Marí